

Byen blandt Andet; der vil kunne stilles Forslag til tredje Behandling, hvori vi foreslaa en retkliniet Bane uden Sidebane til Skjelskør, vi haabe i saa Fald at kunne gjøre Regning paa Hs. Excellences Vistand. De, som have andre Anstuelser om Tingene, kunde maaſte sige, at den retkliniede Bane ikke tilfredsstillende Trangen, fordi Banen ikke alene skal være en Forbindelsessbane, men tillige skal være en Bane for de lokale Interesser. I saa Fald skal jeg tillade mig at stille et Forslag til disse mine Modstandere her i Salen. De kunne jo gjøre et Tilbud om, at Staten betaler, hvad den retkliniede Bane vil koste, og at Egnen betaler Alt, hvad en krumliniet Bane og en Sidebane til Skjelskør vil koste ud over den retkliniede Bane, saa tror jeg, at man fra alle Sider vilde kunne gaa med til at indrømme Egnen næsten, hvilken Retning af Banen den vilde have, om de saa vilde have Skotter paa Banen og helt slaa den rundt i en Kreds; saa vil der ikke være Noget i Veien, naar de, vel at mærke, betale den selv, ikke det Rindgeste. — Banfeligheden med Hensyn til Skjelskør tror jeg ogsaa nok, man kunde komme ud over, naar de Udgifter, som selve Egnen skulde udrede, blive reparerede paa en forstandig og reskærdig Maade, idet Staten saa kunde tage den Part, som falder paa Skjelskør, paa sin Række, for at hjælpe paa denne lille Stad; jeg anser det ikke for nødvendigt, men jeg kunde gaa med dertil.

Judenrigsministeren (Jungerslev): Jeg vil helst strax svare det ærede Medlem, særlig fordi han debiterede, at jeg troede, at han kun havde taget militære Hensyn. Jeg maatte imidlertid kun have hørt meget daarligt efter, hvis det skulde have været min Mening, at han havde sagt det, thi det ærede Medlem bredte sig over ikke saa faa Terrain, der slet ikke berørte militære Interesser. Det var imidlertid de militære Betragtninger, som ogsaa staa i Planen, der gjorde, at jeg fandt mig foranlediget til at udtale, at efter de Skjøn, der vare komne til mig fra kompetent Side, vilde det for Staten være fyldestgjørende muligt at komme baade Syd og Nord fra til Skjelskør over Dalmoſe. For Ørigt giver jeg det ærede Medlem Ret i, at de lokale Hensyn komme her, som ved alle Jernbaneforhandlinger, meget stærkt i Forgrunden. Jeg har ikke taget Parti for nogen enkelt Slet her, men jeg har kun sagt, at naar man i det Hele taget vilde ind paa at varetage Interesser, erkjendte jeg, at Skjelskørs Interesser kunde fortjene at varetages fremfor nogen. Jeg har som sagt ment, at denne var

uberørt af Lovforslaget, men naar det ærede Medlem siger, at min egentlige Mening var, at man skulde have foreslaaet en direkte Linie, saa er det, tror jeg, en noget fri Oversættelse af mine Udtalelser. Jeg har tilladt mig at udtale i Udvalget, ligesom jeg tidligere har udtalt det til Deputationen fra Skjelskør, at jeg fandt det naturligt fra Regeringens Side at forelægge Lovforslaget for saa vidt usorandret i Landsthinget, fordi det har været her i Fjor. Hvis man kunde notes med denne Indrømmelse, vilde der for min Skyld ikke være Noget i Veien, hvis man lod Sidepørgsmaalet ligge og valgte en mindre direkte Oplandslinie, en Linie nord om Klækkbjerg, over Julebjerg til Skjelskør. Det Samme har jeg udtalt i Udvalget, hvor det ærede Medlem ogsaa har været til Stede. Det er altsaa ikke foranlediget fra mig, og jeg har ingen Skyld i, at det ærede Medlem ikke i Tide har taget Stilling til Spørgsmaalet, thi der har været rundelig Leilighed for ham til at gjøre det, hvis han ønskede at gjøre det. Nu her i selve Salen at ville foreslaa en Slags Handel, hvorved de forskjellige Interesser kunne kompenseres, tror jeg ikke gaar an, allermindst naar det er under selve Forhandlingerne, og det tror jeg heller ikke, at det ærede Medlem kan sætte igjennem. For saa vidt jeg skulde være med til disse Transaktioner, vilde jeg kunne sige, at alle Skotter paa Jernbaner vilde jeg frabede mig, selv om man ogsaa selv vilde betale dem. Der er nemlig Noget, der hedder Drift, og jeg kunde for Driftens Skyld slet ikke inblade mig derpaa.

Jeg foreslente før, da jeg havde Ordet, at gjøre en Bemærkning til den ærede Ordfører, der omtalte Forskjellen mellem Taxationerne i Henshold til Loven af 5te Marts 1845 og Loven af 10de Marts 1861. Den er ganske simpel. Forskjellen er kun den, at i det ene Tilfælde udmeldes Taxationsmændene ved det Offentliges Foranstaltning, idet man har antaget, at Upartiskheden kom bedst frem, naar de udmeldes af det Offentlige, dels af Staten og dels af Kommunen, og i det andet Tilfælde vælges Taxationsmændene af de interesserede Parter og altsaa med et Slags Mandat fra dem. Det er naturligvis forskjellige Anstuelser om, hvad der er det Rigtige. Jeg har nu ment, at den objektive Upartiskhed bedst opnaas ved, at det Offentlige besidder Taxationsmændene, det er jo i alle andre Tilfælde den Fremgangsmaade, der er den sædvanlige. Det er hele Forskjellen mellem de to Taxationer.